

ΚΕΙΜΕΝΟ

Πολύ γρήγορα έμαθα να διαβάζω. Δηλαδή να αναγνωρίζω τα γράμματα, να τα συνδυάζω, να ξεχωρίζω τις λέξεις, να βγάζω κάποιο νόημα, να καταλαβαίνω τι λέει το γραφτό και να το ανακοινώνω στους άλλους, πράγμα που προκαλούσε έκπληξη και σ' εμένα τον ίδιο. Όταν όμως μου βάλανε ένα μολύβι στο χέρι και προσπαθήσανε να μου δείξουνε πώς να το κρατάω, πώς να τραβάω γραμμές κι όλα τα σχετικά, τότε επαναστάτησα. Μου ήταν αδύνατο να συμβιβαστώ με την ιδέα πως, επειδή διάβαζα -με δυσκολία ακόμα, είν' η αλήθεια- ό,τι έγραφε κάποιος άλλος κι ένιωθα περήφανος που μπορούσα να διακρίνω ένα λιοντάρι να βγαίνει από 8 γράμματα, κάτι τέτοιο σήμαινε αυτόματα πως έπρεπε ν' απαντήσω στο γραφτό με γραφτό, πως έπρεπε να γράψω κι εγώ.

Στο τέλος παραιτηθήκανε απ' την προσπάθεια και η μητέρα μου έλεγε πως η κατάσταση ήταν τρομερή: ήμουν ένα παιδί που δεν θα μάθαινε ποτέ να γράφει!

Ένα ωραίο πρωί μου ήρθε η έμπνευση πως, αν ήξερα να γράφω, θα μπορούσα να πω άλλα πράγματα από εκείνα που σκεφτόμουνα, κι αμέσως άρχισα την προσπάθεια με ό,τι μου είχε μείνει αποτυπωμένο στη μνήμη: γράμματα, συλλαβές, λέξεις. Μέσα σε πολύ μικρό διάστημα έκανα τεράστιες προόδους, γιατί δεν μου κρατούσανε πια το χέρι, αλλά χρησιμοποιούσα το μολύβι για ό,τι μου κατέβαινε, χώνοντας ανθρωπάκια ή ψάρια ανάμεσα στα γράμματα, δένοντας χαρταετούς στην άκρη των λέξεων μ' ένα μεγάλο σπάγκο. Σιγά σιγά άρχισα να πείθομαι πως ο σκοπός της γραφής δεν ήτανε καθόλου αυτός που πίστευαν οι μεγάλοι, αλλά το να καταγράφεις ιδέες που προορίζονται για τον εαυτό σου. Να σημειώνεις μυστικά. Τη μέρα που το σκέφτηκα αυτό, ταραχτήκα τόσο πολύ, που άρχισα να γράφω κρυφά πάνω σε οτιδήποτε, πάνω στο χαρτί, πάνω στους τοίχους, με άγριο πάθος. Μου τραβήξανε τ' αυτιά, μου ρίξανε χαστούκια, τίποτα εγώ. Ήταν ένα παιχνίδι που με ξετρέλαινε, πρώτα πρώτα γιατί μ' ανάγκαζε να έχω μυστικά. Ύστερα να τους δίνω μορφή, σαν να είχα ένα σύντροφο, ένα φίλο. Γι' αυτόν το φίλο έβαλα τα δυνατά μου να φτιάχνω καλά σχέδια.

Μια μέρα ο θεός μου, που τον αντιπαθούσα, βούτηξε ένα χαρτί που το' χα μουτζουρώσει και φώναξε: "Αυτό το παιδί γράφει. Πότε έμαθε;". Τώρα το τι έγραφα, πώς το έγραφα και τι μπορούσε κανείς να καταλάβει απ' ό,τι έγραφα, αυτό είναι μια άλλη υπόθεση... Σήμερα όμως που το ξανασκέφτομαι, μου φαίνεται πως πράγματι είχα αρχίσει να γράφω, για να σημειώνω διάφορα 'μυστικά' που φοβόμουν μην τα ξεχάσω. Ή μάλλον όχι τόσο για να τα σημειώνω, όσο για να τα ξετρυπώνω.

Μ' αυτόν τον τρόπο γράφω μυθιστορήματα.

Λουί Αραγκόν (σε μετάφραση Αντώνη Φωστήρη)

I. COMPREHENSION DU TEXTE (6 points)

A. Να κάνετε την περίληψη του κειμένου σε 6 - 8 γραμμές (2,5 points):

B. Να εξηγήσετε στα ελληνικά τι σημαίνουν οι παρακάτω λέξεις (2 points):

- 1) να συμβιβαστώ: _____
- 2) προορίζονται: _____
- 3) αποτυπωμένο: _____
- 4) ξετρυπώνω: _____

Γ. Να απαντήσετε στις παρακάτω ερωτήσεις (1,5 points):

1) Με ποιο τρόπο έκανε προόδους ο αφηγητής και συγγραφέας στο θέμα του να αρχίσει να γράφει;

2) Ποιος πίστευε ο αφηγητής και συγγραφέας πως είναι ο σκοπός της γραφής;

3) Τι έκανε μια μέρα ο θείος του αφηγητή και συγγραφέα;

II. COMPETENCE LINGUISTIQUE (6 points)

A. Να βρείτε και να γράψετε με το άρθρο το παράγωγο ουσιαστικό από τα παρακάτω ρήματα (2 points):

- 1) αναγνωρίζω: _____
- 2) συνδυάζω: _____
- 3) πίστευαν: _____
- 4) επαναστάτησα: _____

B. Να γράψετε τον Παρατατικό, τον Αόριστο και τον Στιγμιαίο Μέλλοντα των παρακάτω ρημάτων, στο α' ενικό πρόσωπο, στην φωνή που βρίσκεται το καθένα (2 points):

	αντιπαθούσα	ξανασκέφτομαι
Παρατατικός:	_____	_____
Αόριστος:	_____	_____
Στιγμιαίος Μέλλοντας:	_____	_____

Γ. Να γράψετε τα ουσιαστικά που ακολουθούν (μαζί με το άρθρο) στον άλλο αριθμό, στην ίδια πτώση (2 points):

- 1) τα νοήματα: _____
- 2) η έμπνευση: _____
- 3) τις προόδους: _____
- 4) το πάθος: _____

